

Så länge vi andas

när frosten klätt våra vingar
himlen känns onåbar
bakom dunkla moln
då vandrar vi modlöst trötta
på mörkslaget dimfält
vilsna men aldrig skilda

stundtals förblindade
under striders aldrig vilande
tappar vi kraften i lågan en stund
men aldrig hoppet i hjärtslag

under skrik då livets maktkamp
blir överflödiga sår i onskans blodhav
och vi inte kan förstå
hur man kämpar när styrkan förbrukats

då övervinner vi ändå
tomheten i kraftlösa händer
greppar tag i vind av ljus
som sveper förbi
nästan oberört mot trötthet

så länge vi andas
bakom samma murar
inte bygger skydd
mellan våra själars gemenskap
kan inget bryta ner oss

så länge vi älskar
har vi besegrat livets kamp